

ART AKTIVIST

Журнал

Спецредакторы

Медiateка

Сообщество

— Герасимович Ирина

КОДЭКС

Sep 20, 2011 2 1 245

Інтэрвію зь Міхаілам Баразной, куратарам павільёна Рэспублікі Беларусь на 54 Вэнэцыянскай біенале.

Адкрыццё павільёна // фото: www.tio.by ©

Ірына Герасімовіч: Найперш хачу Вас павіншаваць са знакавай для культурнага жыцця Беларусі падзей. Таксама дзякую за магчымасць зазірнуць за кулісы: вельмі цікава даведацца пра ўсе этапы падрыхтоўкі і рэалізацыі праекту. Скажыце, калі ласка, як і ў каго ўпершыню ўзьнікла ідэя ўдзелу Беларусі ў Вэнэцыянскай біенале?

Міхаіл Баразна: Я ўпэўнены, што гэтая ідэя існавала ў вялікай колькасці людзей — ня толькі ў тых, чые імёны на слыху.

А хто яе ўпершыню альбо найбольш выразна агучыў?

Гэтае пытаньне не зусім да мяне, таму што я бачу сябе хутчэй пэўным выканальнікам, а не чалавекам, які вырашае, будзе ўдзел ці не, ці ёсць патрэба ў гэтым, ці не. Для мяне гэтае пытаньне ўжо даўно вырашанае, я лічу, што такія ўдзелы неабходныя. Я й сам меў досвед удзелу ў міжнародных выставах, быў удзельнікам 8-й Балтыйскай трыенале міжнароднага мастацтва ў Вільнюсе, у гэтай жа выставе ўдзельнічаў і Артур Клінаў, таму аматарамі нас не назавеш.

РУБРИКИ

news обзор (6)
активизм, закон, цензура (31)
арт-институции (11)
архитектура, охрана памятников (3)
Без рубрики (1)
белорусский авангард (5)
гендер, феминизм, квір (23)
дискусии (9)
заслуженный работник культуры (2)
издания (11)
институциональная критика (7)
интервью (46)
итоги (15)
круг интересов (2)
кураторское дело (3)
лекция (7)
манифесты, акты, декларации (7)
матэрыялы па-беларуску (16)
международный опыт (26)
некролог (3)
общество (10)
опрос (5)
перформанс (5)
письмо редактора (3)
портфолио (4)
реакции, наблюдения, тенденции (40)
события, выставки (53)
стрит-арт, публич-арт (10)
текст художника (7)
терминология (7)
фотография (16)
художники (38)
школа критики (3)

Вы сказалі, што бачыце сябе хутчэй у ролі выканальніка. Усё ж такі цікава даведацца, хто да Вас зьвярнуўся з прапановай узяць на сябе куратарства.

Гэта не мая справа — шукаць, хто зьвяртаўся, хто не зьвяртаўся. Я не працую экстрасэнсам і не працую ў канцэлярыі. Магу толькі сказаць, што ў 2005 годзе я зьвярнуўся ў Міністэрства культуры з адпаведнай аналітычнай запіскай аб неабходнасьці ўдзелу Рэспублікі Беларусь у такіх выставах, як Вэнэцыянская біенале, тамсама я й патлумачыў сваю пазыцыю, чаму гэта патрэбна.

Скажыце, калі ласка, чаму, з Вашага пункту гледжання, важны ўдзел менавіта ў Біенале, у такой маштабнай выставе, а не, напрыклад, рэалізацыя шматлікіх невялікіх міжнародных выстаўных праектаў?

Мне здаецца, гэта абсалютна зразумела. Шматлікія невялічкія выставы — гэта рэальнае жыццё беларускага мастацтва. І гэта тычыцца ня толькі невялікіх выставаў, нават тая ж Балтыйская трыенале міжнароднага мастацтва — не такая ўжо й маленькая падзея. Беларусы пастаянна ўдзельнічаюць у выставах. Жыхары нашай краіны альбо народжаныя ў Беларусі рэгулярна ўдзельнічаюць у невялікіх альбо крыху буйнейшых выставах, групавых, міжнародных, замежных, яны выстаўляюць свае творы ў межах уласных праектаў, іх запрашаюць да ўдзелу ў праектах розных інстытуцыі. Гэта рэальнае жыццё. Зразумела, што вынікам такога масіраванага ўдзелу павінен быць удзел у вялікіх па маштабах праектах, бо, натуральна, гэта прэзэнтацыя часткі мастацтва Беларусі на новым узроўні.

Можна сказаць, што прэзэнтацыя беларускага мастацтва на новым узроўні — гэта адна з мэтай, якія Вы як куратар ставілі перад сабою?

Так, згодны.

А якія яшчэ мэты Вы фармулявалі?

Гэта можа падацца дзіўным, але акрамя ўзыхваўшых, структураваных задачаў прэзэнтацыі беларускага мастацтва (гэтае мастацтва вельмі люблю, паважаю, працую ў ім, то бок ня толькі люблю, не крытыкуючы, ёсць у мяне й крытычнае стаўленьне да нашай мастацкай практыкі), у большай ступені мяне хвалевала пытаньне пра ідэю ўдзелу групы беларускіх мастакоў — як гэтая ідэя будзе сфармулявана, што будзе ў аснове гэтай канцэпцыі. Мяне больш цікавіў эстэтычны аспект. Можна, слова «эстэтыка» не выкарыстоўваецца ўжо колькі дзесяцігодзьдзяў, людзі любяць казаць, напрыклад, пра філязофскія пошукі, часам ня маючы філязофскай адукацыі, не разумеючы розніцы паміж катэгорыямі й паняткамі, але менавіта гэтая ідэя мяне хвалевала больш за ўсё. Як жыццё пацвярджае, ужо ня трэба штодня здаваць іспыт на тое, што ты робіш гэта дзеля мастацтва.

То бок такія практычныя, функцыянальна скіраваныя мэты, як, напрыклад, папулярнасьць беларускага мастацтва, для Вас само сабой разумеўся, так?

Так.

Таму Вы вырашылі выйсьці на больш абстрактны ўзровень?

Тут зьяўляецца й шмат дадатковых пытаньняў, якія зь сёньняшняга пункту гледжання мне бачацца даволі кардынальнымі. Напрыклад, будзе прадстаўленая група мастакоў альбо адна асоба?

Аспэкт практычнай рэалізацыі мяне таксама вельмі цікаваць, давайце зьвернемся да гэтага больш падрабязна крыху пазней, сьпіраша завершыўшы тую частку нашай размовы, што тычыцца

канцэпцыі. Вы казалі, што ў найбольшай ступені Вас цікавіла пытаньне фармулёўкі ідэі. Цікава, якую Вы знайшлі фармулёўку?

Канцэпцыя сфармуляваная ўжо ў назьве праекту. Мы прадставілі экспазыцыю пад назвай «Кодэкс», па сутнасьці, гэта аснова кніжнага выданьня. Я зрабіў рэфлексію на кніжную культуру, што зьвязана з тым дэвізам, які прыдумала галоўны куратар Вэнэцыянскай біенале Бічэ Курыгер, — «IllumiNATIONS». Акрамя вялікай колькасьці перакладаў, што прапаноўваліся прафэсіяналамі й аматарамі ў расейскамоўнай прэсе, я ўбачыў у гэтым слове знаёмую для сябе частку «illuminae», «illuminate» — слова, якое таксама мае шмат трактовак: гэта і «асьвятленьне», і «асьвета», і «асьветніцтва», што заўгодна. Яшчэ адзін блёк культуры — гэта ілюмінаваныя выданьні. Той, хто цікавіцца кніжнай культураю, ведае, што гэта сярэднявечныя выданьні, аздобленыя мастакамі, гэта аздоблены тэкст. Першых кніжных мастакоў нават называлі «ілюмінатарамі», настаўнікамі, меліся на ўвазе людзі, здатныя да асьветы. Зразумела, прайшло шмат стагодзьдзяў, і Сярэднявечча мы ўзгадваем не для таго, каб нацягнуць і замацаваць найпростыя сувязі пры дапамозе іншых інструмэнтаў, але для таго, каб паказаць, што за столькі стагодзьдзяў сфармавалася пэўнае ўяўленьне пра тэксты, якія аздабляюцца мастакамі. Хто знаходзіцца ў дадзеным дыскурсіўным полі, разумее, што менавіта мастакі, мастацкая практыка хутка рухаюцца наперад і нават перасягнулі многіх прафэсійных філёзафаў. Шляхам інтуітыўных пошукаў былі дасягнутыя пэўныя новыя гарызонты й вышыні ў той жа філязофіі, менавіта на мастацкім узроўні. Буйныя заходнія мастацкія выставы, напрыклад, тая ж «Дакумэнта» ў Касэлі, Біенале ў Мадрыдзе й Стамбуле, сьведчаць пра гэты менавіта канцэптуальны пошук, што зьяўляецца ня толькі мастацкім, але і навуковым.

У 1996 годзе ў Акадэміі мастацтваў быў праведзены першы міжнародны тэматычны праект пад назвай «Тэксты». Зь беларускага боку ў ім удзельнічалі Артур Клінаў, Юры Дарашкевіч, Вольга Сазыкіна, Андрэй Басальга, Ігар Саўчанка й Ігар Кашкурэвіч. Разам зь імі ўдзел бралі мастакі культурфоруму гораду Райнэ, якія прыехалі й сумесна працавалі над адной ідэяй — тэксты. Там былі рэфлексіі на антычную філязофскую думку, іранічнае стаўленьне да сучаснага жыцьця. Мы год працавалі над адной тэмай, выстава, да якой далучыліся й студэнты, была паказаная ў сьценах нашай Акадэміі. І Іна Рэўт, і многія іншыя таленавітыя студэнты далучыліся да гэтай падзеі. Прайшоў час, і склаўся даволі ўдалы зьбег абставінаў, што можна было ўзгадаць гэтую выставу, зьвязаньне яе з «Кодэксам» і паказаць працу мастака як працу чалавека, здольнага быць асьветнікам, навучаць. Так і паўстала гэтая ідэя. Я як куратар раскадаваў для сябе назву «IllumiNATIONS» менавіта як «аздабленьне» тэкстаў. Слова «illuminate», дарэчы, сустракаецца яшчэ ў Дантэ ў «Боскай камэдыі», у той час мастакі адыгрывалі вялікую ролю: ня ўсе людзі маглі чытаць і дакладна разумець тэксты.

Перформанс Віктара Пятрова / скульптура Канстанціна Касцючэнкі

То бок Вашая куратарская канцэпцыя — гэта рэфлексія над роляй мастака ў грамадзтве як чалавека, які «асьвятляе» пэўны кавалак рэчаіснасьці й дае магчымасьць іншым больш дакладна штосьці ўбачыць і зразумець. Скажыце, як Вы лічыце, наколькі былі дасягнутыя Вашыя канцэптуальныя мэты, а таксама й практычныя, нахштальт прэзэнтацыі беларускага мастацтва? Ці задаволены Вы? Ці штосьці магло б быць іначай?

Калі б Вы зьвярнуліся з гэтым пытаньнем да бюракрата, ён бы сказаў, а наколькі я адчуваю, што да творчага жыцьця таксама маю пэўнае дачыньне, то такі адназначны адказ даць не магу.

Гэта й ёсьць самае цікавае: гэты зазор паміж Вашай пазыцыяй як творчай асобы й як арганізатара.

Там, дзе іскрыць.

Менавіта.

Вярнуся да папярэдняй тэмы. Для мяне кніга, як і для многіх, стала падручнікам жыцця, а таксама падручнікам па арганізацыі прасторы, бо кніжнае выданьне — гэта таксама архітэктурная прастора. Архітэктура заўсёды будзе на комплексе свабоды й абмежаваньняў. І фінансы, і геамэтрыя рэальнай прасторы, і асьвятленьне, і тэмпература паветра, пракладзеныя кабельныя сеткі ці не, ці ёсьць тэлефон і Wi-Fi і г. д., — усе гэтыя моманты складаюць тую сыстэму абмежаваньняў, у якой сьняны павінны працаваць вольналюбівыя і архітэктары, і мастакі, і куратары сучаснай выставы. Мы імкнуліся ў межах магчымага максымальна дасягнуць мэты, і мы дасягнулі. Хоць без памылак, пралікаў не абыйшлося, але гэта інфармацыя для прафэсіяналаў, чалавек збоку можа няправільна яе ўспрыняць. Хтосьці ўспрымае прапанаваны матэрыял вэрбальна, хтосьці невэрбальна, хтосьці праз абстракцыю — кожны глядач успрымае па-рознаму. Калі я зараз скажу, што пэўныя работы павінны быць на мэтэр меншыя, то глядач можа падумаць: яны прамахнуліся з памерам. На адкрыцьці я быў у павільёне Італіі, дзе ўвогуле было цяжка перамяшчацца: у гэтым лябірынце экспанатаў, сярод той колькасьці наведвальнікаў работы было складана ўспрымаць і ў цэлым, і фрагмэтарна.

Хачу сказаць, што ў асноўным найважнейшыя мэты былі дасягнутыя. А каб разьвівацца, вынікі мы яшчэ будзем аналізаваць, і не адзін дзень, і не адзін месяц, і не адзін год. На гэты момант я ўпэўнены толькі ў адным: у параўнаньні з 2005 годам (я не хачу нікога пакрыўдзіць, я з павагай стаўлюся да беларускага ўдзелу ў 2005 годзе) сьнянышні ўдзел мае значна большы патэнцыял для станючых наступстваў, для разьвіцця, што магчыма праз дыскусію, праз абмеркаваньне. У гэтай экспазыцыі больш сэнасавага сувязяў, я б хацеў, каб зьвярталі ўвагу менавіта на іх. На Біенале ў Вэнэцыі кепскія павільёнаў няма. Мне часам журналісты задаюць пытаньні: «А наш павільён ня быў самы горшы? Ці быў ён найлепшы?». Выставы такога ўзроўню спэцыялісту даюць калясальны аб'ём інфармацыі для рэфлексіі — той рэфлексіі, што ўплывае на разьвіцьцё мастацтва.

У чым, на Вашую думку, была асаблівасьць беларускага павільёну на Біенале?

Сытуацыя наступная: усе маююць алоўкамі адной фабрыкі, карыстаюцца папераю, інсталяцыі робяць з элемэнтаў, якія вырабляе прамысловасьць, уніфікаваная ўва ўсім сьвеце. Але заўсёды ёсьць штосьці, што адрозьнівае. Гэта, па-першае, нечаканая прэзэнтацыя.

І ў чым нечаканасьць беларускай прэзэнтацыі?

Напрыклад, ніхто не чакаў, што беларусы мысьляць ня толькі па-сучаснаму, але яны мысьляць так, як і ўвесь сьвет. Чакалі ўбачыць кансэрватызм...

Інсталяцыя Артура Клінава

Хацелі саламяных лялек? Хоць яны, дарэчы, можна сказаць, і прысутнічалі.

Гэта таксама пэўная гульня — калі працы Клінава разглядалі ледзь не як працы чалавека, які працягвае традыцыю беларускай сувэнэрнай вытворчасці. Ніколі ня быў мастацтвазнаўцам па сувэнэрнай прамысловасьці. Я асабіста ніводнага моманту ня думаў пра гэта. Для мяне абраныя Артурам матэрыялы — матэрыялы сьветланосныя й звязаныя з тэмаю. У тым жа Сярэднявеччы ілюмінаваныя выданьні заўсёды былі насычаныя бляскам. Я ўбачыў пэўную паралель з матэрыялам Артура Клінава, якога даўно ведаю. Сам быў сьведкам зьяўленьня гэтай тэндэнцыі ў ягонай творчасці, калі мы зь вёскі Амэрыка на «жыгулях» першай мадэлі везьлі салому, зь якой ён на «6-й лініі» зрабіў адзін са сваіх першых саламяных аб'ектаў. Аб'екты Клінава акрамя ўнікальных аптычных якасьцяў валодаюць яшчэ й пахам. Прычым ня нейкай там парфумай альбо агідным пахам, але пахам прыроды. Гэтым, дарэчы, мы таксама адрозьніваліся: ніводны іншы аб'ект на Біенале ня меў такой якасьці.

А якія задачы Вы ставілі перад мастакамі? Як увогуле адбываўся адбор? Мастакі прэзэнтавалі свае праекты?

Было больш за 70 заявак на ўдзел у павільёне Рэспублікі Беларусь на Вэнэцыянскай біенале. Большасць зь іх, на жаль, не адпавядала ўмовам, напрыклад, прапаноўвалася выкананьне нейкіх сымфанічных твораў, былі й работы наіўных мастакоў (хоць я й пазытыўна стаўлюся да гэтага мастацтва, яго варта паказваць). Шмат было заявак, дзе людзі проста дасылалі нейкія каталёгі.

Мастакі павінны былі заявіць пэўны праект — альбо свой удзел і потым ужо ствараць праект у адпаведнасьці з Вашай куратарскай канцэпцыяй?

Тут я не вызначаў ніякіх абмежаваньняў — як яны хацелі, так і рабілі. Я ўвесь час абмяркоўваў пытаньні з камісарам Натальляй Шаранговіч. Працавала група асыстэнтаў куратара, даволі значны калектыў паважаных мною людзей: гэта і Павал Вайніцкі, і Аляксандар Зіменка, і Кацярына Кёнігсбэрг, і Аляксандар Зінкевіч. Калектыў быў інтэрнацыянальны, Тамара Юбка, якая зьяўляецца грамадзянкай Італіі, таксама ўваходзіла ў склад групы асыстэнтаў куратара, і зь ёю мы праводзілі рэгулярныя кансультацыі. Для мяне асабіста надзвычай істотным момантаў быў адбор удзельнікаў, а таксама зьнітаньне гэтага выбару з асноўнай ідэяй канцэпцыі. Я лічу, што гэта быў самы галоўны складнік маёй работы ў якасьці куратара.

Жывапіс Віктара Пятрова

Прадстаўленыя творы былі адмыслова зроблены пад Вашую канцэпцыю, так?

Большасць зь іх. Акрамя жывапіснай работы Віктара Пятрова, вялікага, чатырохмэтровага палатна, якое калісьці было выстаўленае ў галерэі «6-я лінія». Такі выбар быў зроблены сьвядома, бо я паважаю дзейнасьць гэтага культурнага асяродка — галерэі «6-я лінія». І мне хацелася пры дапамозе гэтай пэрліны, работы Віктара Пятрова, паказаць, што той творчы асяродак — гэта актыўныя мастацкія практыкі й пэўны маніфэст беларускага сучаснага мастацтва. Віктар Пятроў зрабіў для адкрыцьця павільёну абсалютна новы пэрформанс, на маніторах ішлі запісы ягоных папярэдніх пэрформансаў. Усе астатнія творы былі новыя. Нават фільм Дзяніса Скварцова: хоць асноўны матэрыял і быў зьняты раней, адмыслова да Біенале Скварцоў зрабіў канчатковую версію. Такім чынам, 99,9% экспанатаў былі створаныя менавіта да Біенале. Артур Клінаў выстаўляў сваю «Таёмную вячэру» ў Менску, аднак калі параўнаць тое, што было паказана на Біенале й у Палацы мастацтваў, то ідэя ў абодвух твораў адна, але кампазыцыйна прадстаўленая на Біенале работа аказалася больш выверанай. Правільным рашэньнем было выкананьне работы ў Менску, у Вэнэцыі яна была зманцэраваная. Першапачаткова плянавалася на месцы ствараць работу, але тут я як мэнэджэр магу сказаць, што адна няпэўнасьць можа прывесць да іншых няпэўнасьцяў, зьвязаных з надвор'ем ці з чым заўгодна. Так што работа стваралася тут, у межах Акадэміі мастацтваў, разам з Артурам Клінавым над «Таёмнай вячэрай» працавалі Андрэй Вераб'ёў і Павал Вайніцкі.

Як Вы бачыце далейшае разьвіцьцё «вэнэцыянскай гісторыі» для Беларусі? Ці будзе Беларусь удзельнічаць у наступнай Біенале? Ці зьбіраецца Вы як ужо дасьведчаны куратар зноў узяцца за гэтую справу? Ці Вы, можа, бачыце кагосьці іншага ў ролі куратара?

Ад мяне гэта не залежыць. Адкажу вобразна: калісьці, як і ўсе выпускнікі Акадэміі, я з дыплёмам у руках пакідаў яе, думаючы, што ня хутка траплю сюды зноў. Абставіны гуляюць за нас і з намі. Ні ў якім разе ня стаўлю перад сабой задачы быць куратарам наступным разам. Лічу, што гэты досвед павінны атрымліваць і іншыя людзі. Але самае галоўнае: тым людзям, якіх запрасяць быць куратарамі, я гатовы дапамагчы ўсімі тымі ведамі, якія атрымаў.

Зразумела, што ў гэтай сытуацыі ня ўсё ад Вас залежыць, але скажыце, каго з прадстаўнікоў культурнага асяроддзя Беларусі Вы маглі б сабе ўявіць у ролі куратара?

Па-першае, я б у гэтай ролі хацеў бачыць прадстаўніка Рэспублікі Беларусь. Ішла дыскусія, што варта было б, можа, запрашаць замежных куратараў. На маю думку, беларускае мастацтва позна стартвала на падобных пляцоўках, аднак гэта не азначае, што яно ўвесь гэты час знаходзілася ў нейкай летаргіі, не развівалася і ня мае права на ўласнае выказванне. У Беларусі дастаткова спецыялістаў, якія доволі тонка ведаюць тое, што адбываецца ў культурным жыцці. І гэтым людзям, у першую чаргу, неабходная прэзентацыя на такім узроўні. Запрашэнне замежных куратараў — гэта добра для інтэрнацыянальных праектаў. Такія праекты я магу толькі падтрымаць. Але ўдзелу й у 2005-м, і ў гэтым годзе яшчэ не дастаткова для таго, каб расправесці пра нашае бачанне сьвету. Гэта можа зрабіць толькі той чалавек, які валодае інфармацыяй зсярэдзіны. Гэта вынікае й з нашых сённяшніх умоваў: інфармацыі пра сучаснае мастацтва недастаткова. Ёсць людзі — носьбіты гэтай інфармацыі, гэта жыхары гэтай краіны. Чалавеку звонку цяжка паглыбіцца й у атмасфэру. Адна галерэя, адзін часопіс, адзіная акадэмія, адзін кабінэт не даюць уяўленьня пра тое, што тут адбываецца. Калі гэтае інфармацыйнае поле будзе больш насычаным, тады маё меркаваньне зьменіцца, будзе ня важна, адкуль куратар — зь Беларусі ці з-за мяжы. На сённяшні дзень, на маю думку, куратарам павінен быць чалавек, які найбольш поўна валодае інфармацыяй пра тыя працэсы, што адбываюцца ў сучасным мастацтве краіны.

Відэа Дзяніса Скварцова

Можна сказаць, што такія праекты будуць своеасаблівым каталізатарам для тых людзей у Беларусі, якія валодаюць інфармацыяй, каб яны гэтай інфармацыяй дзяліліся?

Гэта я магу назваць адной са сваіх асноўных мэтаў, менавіта інфармацыйны прарыў і садзейнічаньне інфармацыйнаму насычэнню ў галіне мастацтва Беларусі.

Скажыце, калі ласка, наколькі важна для Вас было прадставіць беларускі павільён унутры краіны, расказаць у Беларусі, што там адбываецца?

Праца па асьвятленьні гэтай падзеі, як і сама Біенале, працягваецца й па сённяшні дзень. У першую чаргу, гэта шматлікія інтэрвю для беларускіх і замежных сродкаў масавай інфармацыі. Замежных журналісты вельмі цікавяцца тым, што Беларусь аднавіла свой удзел у Біенале. У Беларусі на дадзены момант таксама ідзе вельмі маштабнае прадстаўленьне дзейнасьці павільёну — і праз СМІ, і праз сустрэчы, студэнты вельмі цікавяцца, напрыклад. Заплянаваныя й канфэрэнцыі, зараз у друку знаходзіцца дзевяностаўны каталёг, на расейскай і ангельскай мовах. І самае важнае, калі Біенале завершыць сваю працу, экспазыцыя будзе паказаная тут, у Беларусі. Цалкам у тым выглядзе, як у Вэнэцыі, зрабіць гэта немагчыма, бо мы ня можам пабудаваць менавіта такі будынак, будзем шукаць падобны. І, на жаль, ня ўсе экспанаты лёгка можна перавезьці. Хвалюся, як, напрыклад, дзевяцьці ў непашкоджаным выглядзе работу Клінава. У выпадку з такімі выставамі, як Біенале, часта не прадугледжаны паўторны мантаж экспанатаў. Але мы працуем над тым, каб паказаць экспазыцыю тут для нашай нацыянальнай дыскусіі. Нічога схавана ня будзе.

Выдатныя заключныя словы для нашай гутаркі.

/ фота: Андрэй Дурэйка

/ © «pARTisan» № 15 / 2011

Читать по теме:

Современное искусство и арт-критика в Беларуси

Анатолий Кузнецов: "Кто-то говорит, что я неформат в актуальном искусстве..."

интервью матэрыялы па-беларуску события, выставки александр зинкевич
альманах сучаснае беларускае культуры partisan артур клинов белорусский павильон 54 венецианской биеннале
венецианская биеннале виктор петров денис скворцов константин костюченко матэрыялы па-беларуску
михаил борозна наталя шарангович павел войницкий юрий алисевич

2 comments

КОНСИЛЬЕРИ
Sep 20, 2011

про какой это кодекс наш культурный лукашист выставу для венеции
склепал: про уголовный или про административный?

SIARHIEJ BABAREKA
Sep 25, 2011

про моральный))

Комментарии: 0

Сортировка

Самые старые

Добавьте комментарий...

[Плагин комментариев Facebook](#)

Добавить комментарий

Имя *

Email *

Сайт

Комментировать

О проекте
Партнеры
Реклама
Контакт

Facebook
Twitter
RSS